

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Petržálka a soudců JUDr. Igora Pařízka a Mgr. Michaely Novákové ve věci

žalobkyně: [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Radkem Jamborem
sídlem Benešova 1273/36, 586 01 Jihlava

proti
žalobci: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových IČ 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2
adresa pro doručování Územní pracoviště Hradec Králové
Horova 180, 502 06 Hradec Králové

o zaplacení 1.416.567,50 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 23. ledna 2025
č. j. 14 C 158/2022-192

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se** v odvoláním napadeném výroku I ohledně žalobkyni přiznané částky 104.004,90 Kč s 14 % úrokem z prodlení od 12. 11. 2022 do zaplacení **potvrzuje**. Ve zbývajících částech **se** výrok I rozsudku okresního soudu **mění** tak, že se žaloba ohledně požadavku žalobkyně na zaplacení částky 27.771,60 Kč s 14% úrokem z prodlení od 12. 11. 2022 do zaplacení, zamítá.

- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce náklady řízení před okresním soudem 52.320 Kč a náklady odvolacího řízení 8.465 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná je povinna nahradit České republice na účet Okresního soudu v Havlíčkově Brodě náklady řízení před okresním soudem 1.664 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 131.776,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14 % ročně z částky 131.776,50 Kč od 12. 11. 2022 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I), ohledně zbývajících nároků žalobkyně vůči žalované na zaplacení částky 1.284.791 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14 % ročně z částky 1.284.791 Kč od 12. 11. 2022 do zaplacení se žaloba zamítá (výrok II), žalovaná je povinna nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce na nákladech řízení částku 5.990 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III), žalovaná je povinna nahradit České republice – Okresnímu soudu v Havlíčkově Brodě na nákladech řízení částku 250 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok IV) a České republice – Okresnímu soudu v Havlíčkově Brodě se právo na náhradu zbývajících částí nákladů řízení ve výši 1.414 Kč nepřiznává (výrok V).
2. Proti rozsudku podala odvolání jen žalovaná, a to jen do jeho výroků I, III a IV. Namítala, že žaloba o náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (z. o. s.) není v dané věci důvodná. Navrhla, aby krajský soud v odvoláním dotčené části napadený rozsudek změnil tak, že žalobu úplně zamítne.
3. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalované navrhla, aby krajský soud napadený rozsudek potvrdil a ztotožnil se s okresním soudem v jeho skutkových i právních závěrech.
4. Krajský soud jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání je v obou případech přípustné (§ 201 o. s. ř.), obsahuje všechny podstatné náležitosti (§ 205 o. s. ř.) a je podáno osobou oprávněnou a včas (§ 201 a § 204 o. s. ř.), projednal odvolání u jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.). Přezkoumal napadený rozsudek v mezích, ve kterých se žalovaná domáhala jeho přezkoumání (§ 212 o. s. ř.) a přihlížel přitom i k důvodům, které nebyly v odvolání uplatněny (§ 212a odst. 1 o. s. ř.). Odvolání sice shledal opodstatněné, ale jen v jeho menší části.
5. V projednávané věci krajský soud v zásadě zcela sdílí správné skutkové i právní závěry okresního soudu, na základě nichž žalobě vyhověl výrokem I napadeného rozsudku, vyjma jeho právních závěrů ohledně přiznání žalobkyni náhrady škody 27.771,60 Kč v podobě úroků z prodlení za v trestním řízení zajištěné finanční prostředky 367.870 Kč (body 22 až 24 odůvodnění). Jen s touto výjimkou jinak krajský soud plně odkazuje na přílehlavé a výstižné odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že k jeho doplnění, upřesnění a odvolacím námitkám žalované dodává následující.
6. Ohledně žalobkyni přiznaných nákladů obhajoby, resp. jejich doplatku 10.604,90 Kč krajský soud plně odkazuje na správné odůvodnění napadeného rozsudku v jeho bodech 16 a až 21. K první odvolací námitce žalované dodává, že pro přiznání nákladů na obhajobu dle § 31 z. o. s. není významné, zda byly žalobkyni jejímu advokátovi, resp. obhájci, skutečně zaplaceny a zcela postačuje, že zde existuje její závazek k jejich zaplacení, který byl v řízení prokázán (viz zejména rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2021 sp. zn. 30 Cdo 2678/2020, bod 36 odůvodnění nebo jeho rozsudek ze dne 24. 4. 2023 sp. zn. 30 Cdo 2212/2022, apod.). K druhé odvolací námitce žalované pak dodává, že výjimečně, na základě specifických okolností, lze přiznat náhradu nákladů na

obhajobu i za dobu před zahájením trestního stíhání (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2022 sp. zn. I. ÚS 1029/21, bod 41 odůvodnění). Na tomto místě má krajský soud ve shodě s okresním soudem zato, že žalobkyni přísluší náhrada nákladů za seps stížnosti proti usnesení o zajištění náhradní hodnoty, byť stížnost, ale i jí napadené usnesení časově předcházely zahájení trestního stíhání žalobkyně. Jestliže se totiž trestní stíhání následně ukázalo jako zcela neopodstatněné, není důvod, aby stát neodčinil újmu, která v poměrech žalobkyně nastala v těsné souvislosti s trestním stíháním, byť před jeho zahájením, tj. v režimu toliko trestního řízení, které ovšem v zahájení trestního stíhání vyústilo (tím spíše pak v situaci, kdy napadené usnesení bylo žalobkyni doručeno a ta byla poučena o možnosti proti němu stížnost podat). Okresní soud proto žalobkyni správně přiznal náhradu nákladů obhajoby 10.604,90 Kč (nad rámec žalovanou na ni dobrovolně zaplacených 45.633,50 Kč).

7. Ohledně žalobkyni přiznané náhrady majetkové újmy 31.800 Kč za zajištění jejího vozidla AUDI, včetně nákladů 3.750 Kč na znalecký posudek, krajský soud opět plně odkazuje na správné odůvodnění napadeného rozsudku v jeho bodech 25 až 28. K odvolacím námitkám žalované dodává, že se zde jedná o znalcem prokázanou skutečnou škodu, která vznikla dlouhodobým (46 měsíců trvajícím) neprovozováním, resp. odstavením vozidla po dobu jeho zajištění v trestním stíhání (§ 2951 odst. 1, § 2952 o. z. ve spojení s § 26 z. o. s.). V případě přiznané částky jde tedy výlučně a jen o náklady, které žalobkyně musí vynaložit na znovuoobnovení plné funkčnosti vozidla (jeho plné provozuschopnosti), kterou tuto zčásti pozbylo právě v důsledku jeho neprovozování po dobu zajištění, tj. nejde zde např. o rozdíl mezi tržní hodnotou v době začátku a konce zajištění (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2017 sp. zn. 30 Cdo 5500/2015). Lze jen opakovat, že jestliže se trestní stíhání následně ukázalo jako zcela neopodstatněné, není důvod, aby stát neodčinil újmu, která v poměrech žalobkyně nastala v těsné souvislosti s trestním stíháním, byť vozidlo bylo zajištěno ještě 27 dnů před jeho zahájením, tj. v režimu toliko trestního řízení, které ovšem v zahájení nedůvodného trestního stíhání vyústilo. Tím spíše v dané situaci, kdy bylo vozidlo především zajištěno i po celou dobu trvání trestního stíhání.
8. Rovněž ohledně žalobkyni přiznané náhrady nemajetkové újmy 2.650 Kč za nepřiměřenou délku jejího 46 měsíců trvajícím trestního stíhání krajský soud plně odkazuje na správné odůvodnění napadeného rozsudku v jeho bodech 29 až 37, které logicky a konkrétním poměrům souzené věci přiléhavě respektuje zásady dané § 13 odst. 1 a § 31a odst. 1 a 3 z. o. s., čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb. a Stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněného v jeho Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 58/2011 k výkladu z. o. s. Lze zde jen vyzdvihnout, že význam řízení je vždy vyšší u starší a nemocné osoby (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2020 sp. zn. 30 Cdo 3114/2020). Okresní soud proto žalobkyni správně přiznal náhradu nemajetkové újmy 2.650 Kč (nad rámec žalovanou na ni dobrovolně zaplacených 45.375 Kč). Žalovaná v tomto směru v odvolání ani žádným konkrétním způsobem nezpochybňuje některou z dílčích úvah okresního soudu týkajících se způsobu a výpočtu této újmy.
9. Konečně i ohledně žalobkyni přiznané náhrady nemajetkové újmy 55.200 Kč za zásah do osobnosti trestním stíháním krajský soud plně odkazuje na správné odůvodnění napadeného rozsudku v jeho bodech 38 a 39, jež opět logicky a konkrétním poměrům souzené věci přiléhavě respektuje v předchozím odstavci podrobně popsaná zákonná a judikurní hlediska. V té souvislosti lze jen opětovně vyzdvihnout a zdůraznit, že dané trestní stíhání trvajícím 46 měsíců velmi negativně zasáhlo do života jinak nikdy netrestané a nestíhané žalobkyně v jejím vyšším věku dosud bezúhonného života, bydlící na tzv. menším, tj. jen okresním městě, kde lze předpokládat menší míru anonymity

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

- co do seznámení se jejího okolí s jejím trestním stíháním. Už jen proto není důvodná odvolací námitka žalované v tom, že pro žalobkyni se jeví plně dostačující pouhá omluva státu. Co se týče stanovení výše náhrady 1.200 Kč měsíčně, resp. cca 40 Kč denně, zde okresní soud zásadně správně vycházel z výše odškodnění přiznané soudy v jiných, skutkově a právně obdobných sporech, a to v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015 sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 nebo ze dne 8. 11. 2016 sp. zn. 30 Cdo 2586/2016 či ze dne 19. 1. 2021 sp. zn. 30 Cdo 1343/2020, apod. Na tomto místě proto neobstojí odvolací námitka žalované v tom, že okresní soud použil naprosto nepřiléhavou srovnávací judikaturu, když ta se naopak ve všech 3 srovnávaných případech týkala přiznání nemajetkové újmy za zásah do osobnosti žalobce, který byl zproštěn obžaloby pro přečin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 trestního zákoníku. Výši zadostiučnění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které skončilo zastavením nebo zproštěním obžaloby přitom nelze odvíjet od základní částky odškodnění za jeden rok trvání řízení, ve kterém bylo porušeno právo na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2256/2011 nebo ze dne 17. 1. 2013 sp. zn. 30 Cdo 1777/2012). Naopak Nejvyšší soud dospěl k závěru, že obdobná kritéria jako v případě vazebního držení mohou být obdobně uvažována i ve věcech nároků na náhradu nemajetkových újem způsobených rozhodnutími o zahájení trestního stíhání, jestliže takové trestní stíhání neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem (viz. jeho rozsudek ze dne 27. 6. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný v jeho Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 122/2012). Jestliže tedy denní odškodnění vazby dle judikatury činí 500 až 1.500 Kč za 1 den nezákonného trvání, tak se nejví v poměrech projednávané věci nepřiměřeně žalobkyni přiznané odškodnění cca 40 Kč za 1 den jejího nezákonného trestního stíhání, které sice nebylo nikdy vazebně vedeno, ale současně negativně zasáhlo do jejího dosud naprosto řádného a bezúhonného života (nejedná se ani o jednu desetinu minimálního denního odškodnění za vazební stíhání).
10. Nicméně a bez ohledu na vše výše uvedené krajský soud shledal důvodné odvolání žalované co do přiznání náhrady škody žalobkyni v podobě ušlého zisku ve výši 27.771,60 Kč z titulu 8,25% úroků z prodlení z jí dne 26. 1. 2016 zajištěné částky 367.870 Kč v trestním řízení za dobu od 5. 12. 2020 do 3. 11. 2021. Zde sice krajský soud sdílí správné skutkové závěry okresního soudu dle bodu 22 až 24 odůvodnění napadeného rozsudku, nesouhlasí však s jeho právním posouzením, zejména pak s jeho závěrem o výši škody, která měla žalobkyni vzniknout (a je žalovanou v odvolání zpochybňována). Jednak, a především totiž úrok z prodlení není škodou v podobě ušlého zisku dle § 2952 o. z. (jí by mohl být jen úrok ze zhodnocení) a jednak žalobkyně ani jinak netvrdila, natož pak s jistotou neprokázala, že by zajištěné finanční prostředky byly s vysokou mírou pravděpodobnosti zhodnoceny jiným konkrétním způsobem, např. bankovním úročením, pokud by nedošlo k jejich zajištění (srov. zejména usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2024 sp. zn. IV. ÚS 321/24, bod 18 a 19 odůvodnění). Naopak v této souvislosti nelze přehlédnout, že k zajištění finančních prostředků došlo v situaci, kdy tyto byly pro žalobkyni jakožto příjemce jen uloženy složitelem v režimu notářské úschovy, aniž by bylo zřejmé, za splnění, jakých následujících podmínek by byly žalobkyni z úschovy vyplaceny, nebýt jejího trestního stíhání (viz záznam ze dne 24. 9. 2015 na č. l. 153).
11. Se zřetelem k výše uvedenému tudíž krajský soud podle § 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. napadený rozsudek ve výroku I změnil jen ohledně požadavku žalobkyně na zaplacení 27.771,60 Kč s příslušenstvím tak, že zde žalobu zamítl. Ve zbytku pak podle § 219 o. s. ř. napadený rozsudek ve výroku I, kterým bylo žalobě vyhověno ohledně požadavku žalobkyně na zaplacení 104.004,90 Kč s příslušenstvím, jako věcně správný potvrdil.
12. Protože krajský soud zčásti změnil napadený rozsudek, musel znovu sám rozhodnout o všech nákladech řízení před okresním i krajským soudem (§ 224 odst. 1 a 2 o. s. ř.).

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

13. O nákladech řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 o. s. ř. s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně 1/ byla dle § 142 odst. 3 o. s. ř. jen nepatrně procesně neúspěšná ohledně požadavku na zaplacení nákladů obhajoby, kde docílila zaplacení 56.238,40 Kč a žaloba byla zamítnuta co do jen 5.499,60 Kč, 2/ byla dle § 142 odst. 1 o. s. ř. zcela procesně neúspěšná ohledně náhrady ušlého zisku 116.588 Kč, 3/ byla dle § 142 odst. 2 o. s. ř. jen v menší části úspěšná ohledně náhrady škody na vozidle AUDI, kde bylo žalobě vyhověno jen co do 35.550 Kč a co do 213.700 Kč byla zamítnuta, 4/ byla dle § 142 odst. 3 o. s. ř. plně procesně úspěšná ohledně nemajetkové újmy za délku trestního řízení 48.025 Kč a 5/ za jím způsobený zásah do její osobnosti 55.200 Kč, kde byl v obou případech základ nároku prokázán a jen jeho výše závisela na úvaze soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2025 sp. zn. II. ÚS 3395/23 nebo ze dne 19. 11. 2024 sp. zn. III. ÚS 1998/24, ze dne 29. 6. 2021 sp. zn. IV. ÚS 1466/21 či ze dne 11. 8. 2020 sp. zn. I. ÚS 799/20, apod.). Pokud by se náhrada nákladů řízení a procesní úspěch účastníků měl poměřovat právě popsányými samostatnými (nikoliv spojenými) 5 dílčími řízeními, tak by žádný z účastníků neměl právo na náhradu nákladů řízení u prvních 3 řízení týkajících se majetkové újmy, kde byl ve výsledku úspěch každého z účastníků přibližně stejný, resp. částečný dle § 142 odst. 2 o.s.ř., tj. žalobkyně byla plně úspěšná v řízení č. 1, plně neúspěšná v řízení č. 2 a sice jen v menší části úspěšná v řízení č. 3, kde by ale byl dán důvod pro nepřiznání práva na náhradu nákladů řízení státu dle § 150 o. s. ř., neboť řízení bylo vyvoláno a mělo svůj původ v nezákonném trestním stíhání vyvolaném státem a žalobkyně v něm alespoň zčásti úspěšná byla. Z těchto důvodů nejsou až tak významné konkrétní výše žalovaných částek v těchto prvních 3 řízeních. Jinak je tomu ovšem u řízení č. 4 a 5, kde ve smyslu posledně citované judikatury Ústavního soudu žalobkyně zásadně zaznamenala plný procesní úspěch.
14. Žalobkyni proto přísluší plná náhrada nákladů řízení z výsledně přiznané částky 103.225 Kč za náhradu nemajetkové újmy, tj. přiznaných 55.200 Kč za dlouhé trestní stíhání + přiznaných 2.650 Kč a žalovanou dobrovolně zaplacených 45.375 Kč za zásah do osobnosti po dobu, kdy tato byla předmětem řízení, neboť žaloba byla ohledně ní vzata zpět jen pro její důvodné zaplacení po zahájení řízení (§ 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř.). Náklady řízení za nemajetkovou újmu v penězích se přitom zásadně počítají z výše přiznaného plnění – viz. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2024 sp. zn. I. ÚS 3362/22 nebo ze dne 19. 11. 2024 sp. zn. III. ÚS 2358/24). Změna nákladů v neprospěch odvolatele zde pak není porušením jeho práva na spravedlivý proces (viz Stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2025 sp. zn. Pl. ÚS-st. 60/24).
15. Náklady řízení před okresním soudem u žalobkyně činí celkem 52.320 Kč a tvoří je 1/ mimosmluvní odměna advokáta 36.300 Kč za 9 úkonů právní služby spočívajících v přípravě a převzetí zastoupení za 5.260 Kč (z částky 103.225 Kč), sepisu žaloby za 5.260 Kč, sepisu částečného zpětvzetí žaloby za 5.260 Kč, sepisu podání 29. 7. 2024 za 3.420 Kč (už jen z 57.850 Kč, neboť 45.375 Kč bylo dobrovolně zaplaceno), a účasti u 4 jednání okresního soudu po 3.420 Kč, tj. 5x 3.420 Kč (jednoho z nich v délce přes 2 hodiny), dle § 7 a § 11 odst. 1 písm. a/, d/, g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (a.t.), 2/ paušální náhrada hotových výdajů 2.850 Kč, tj. 8x 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. ve znění do 31. 12. 2024 a 1x 450 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. ve znění od 1. 1. 2025 za citované úkony právní služby (viz přechodné ustanovení čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.), 3/ náhrada cestovních výdajů advokáta dle § 13 odst. 5 a. t. za jízdné k jednání okresního soudu ve výši 1.837 Kč, tj. spotřebované palivo a náhradu za použití vozidla (viz. § 1 a § 4 vyhl. č. 475/2024 Sb. a § 1 a § 4 vyhl. č. 398/2023 Sb.), 4/ náhrada za promeškaný čas advokáta v souvislosti s výše poskytnutými úkony právní služby ve výši 600 Kč za 6 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3 a. t. ve znění do 31. 12. 2024 a 300 Kč za 2 půlhodiny po 150 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3 a. t. ve znění

od 1. 1. 2025 strávených cestou ze sídla advokáta k okresnímu soudu a zpět, 5/ 21% DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř. ze všech předchozích částek ve výši 8.733 Kč a 6/ zaplacený soudní poplatek 2.000 Kč.

16. Náklady odvolacího řízení u žalobkyně činí celkem 8.465 Kč a tvoří je 1/ mimosmluvní odměna advokáta 3.420 Kč (už jen z 57.850 Kč) za 1 úkon právní služby spočívající v účasti u odvolacího jednání dle § 7 a § 11 odst. 1 písm. g/ k/ a. t., 2/ paušální náhrada hotových výdajů 450 Kč za citovaný úkon právní služby dle § 13 odst. 4 a. t. ve znění od 1. 1. 2025 (viz přechodné ustanovení čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.), 3/ náhrada cestovních výdajů advokáta dle § 13 odst. 5 a. t. za jízdné k odvolacímu jednání ve výši 1.926 Kč, tj. spotřebované palivo a náhradu za použití vozidla (viz. § 1 a § 4 vyhl. č. 475/2024 Sb.), 4/ náhrada za promeškaný čas advokáta v souvislosti s výše poskytnutými úkony právní služby ve výši 1.200 Kč za 8 půlhodin po 150 Kč strávených cestou ze sídla advokáta ke krajskému soudu a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3 a. t. ve znění od 1. 1. 2025 a 5/ 21% DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř. ze všech předchozích částek ve výši 1.469 Kč.
17. V souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. jsou náklady řízení před okresním i krajským soudem splatné k rukám zástupce žalobkyně ve lhůtě dle § 160 odst. 1 o. s. ř.
18. Závěrem krajský soud rozhodl o nákladech státu 1.664 Kč za výslech znalce, které dle § 224 odst. 1 ve spojení s § 148 odst. 1 o.s.ř. a uložil k zaplacení opět jen ve smyslu výše vysvětleného procesně neúspěšné žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání jen za splnění podmínek daných § 237 a násl. o. s. ř., přičemž přípustnost dovolání je zde oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku u Okresního soudu v Havlíčkově Brodě a rozhoduje o něm Nejvyšší soud se sídlem v Brně jako soud dovolací.

Hradec Králové 2. června 2025

JUDr. Jiří Petržálek v. r.
předseda senátu